

Milan Kleč

Novogradnja

Že zaradi tega sem jo spoštoval, čeprav se na samem koncu vedno zmotim, kar pa tudi ni čisto tako, kar sem seveda šele odkril. Potem ga nisem nič polomil? Ne da bi vedel, ker me je začelo prav preganjati. Saj vem, saj me vedno. Po naključju sva se srečala, ob isti uri sva bila naročena za ogled nekega stanovanja, kar nama je urejala vsakemu druga agencija. V redu punca, da ji tako rečem, vendar se moram takoj popraviti. Celo zelo v redu. Imel bi kaj z njo, lahko seveda takoj dodam, po ogledu sva se odpravila na kavo, ob kateri sva izmenjala nekaj besed, kar je gotovo običaj, saj nisva nič tekmovala med sabo, mislim, kdo bo hitrejši, kdo bo več ponudil in te reči, kar se je morda pripetilo zaradi tega, ker obema tisto stanovanje ni bilo všeč. Res mi je bila pa ona. Kot da bi spet poslušal sebe. Jezila se je na vse, na agente, stanovanja, in presenetila me je, ko je takoj naredila sklep. Za njo je bil to prvi ogled, bil pa je tudi zadnji, zato sem rekel, da sem bil na začetku tudi jaz takšen, saj sem si takrat podobno kot ona obljubil, da se v podobne podvige ne bom več spuščal, oziroma da se bom oziral samo za novogradnjami. Tukaj pa že nastopi tista razlika, namreč jaz se tega nisem držal in prepričan sem bil, da so tudi njo zmamili ti ogledi stanovanj prek oglasov, ki res nikamor ne peljejo. Še najtežje pa v novo stanovanje. Ne rečem pa, da sem postavljaj kakšna pravila, po določenih ogledih bi se lahko to pripetilo, ciljам seveda na izkušnje, še posebej bi bilo pa kaj takega mogoče z ženskami, za katere se mi je zdelo, da so mi nekako blizu. Ali pa je ravno to tisto, mislim, da bi se moral vzeti v roke in se jaz ravnati po njih, vendar, kar je, je. Vsaj za nekaj časa, za naslednjič bom pa upošteval še mnenje koga drugega. Vendar kaj jaz tukaj govorim, saj sem se odločil, da se v podobne podvige ne bom več spuščal pa če je ne vem kaj. Toda to je bolj zapleteno, kot se zdi prvi trenutek. Predvsem so tukaj

tudi leta, ki vedno bolj določajo vse skupaj. Nikoli si nisem mislil, da bom moral nekako na glas razmišljati o tem. Pa saj mi končno ni treba, toda čim se tega dotaknem, privrejo spomini, ki so nezadržni. Kar se let tiče, v vsakem trenutku so prisotna. Pa da se mi je pripetilo še to v zvezi s selitvijo, čeprav vem, da tudi drugače ni najbolj preprosto izvedljiva zadevščina. Toda dovolj, nepreklicno bo dovolj mene samega. Skratka, opravka sem imel s punco, za katero sem bil izredno vesel, da sem jo srečal, in niso bili osamljeni trenutki, ko sem pomislil, da sem se le zaradi nje spustil v lov za stanovanjem. Davno me je že namreč minila tovrstna romantika ali kako bi rekel vsemu skupaj, kajti vedno bolj pogosto sva tičala skupaj, morda pa vse to pripovedujem in s tem zanikam, ker je bila prav ona odločna nasprotnica tovrstnih razlag, mislim, da se drugače ne bi srečala in podobne neumnosti, kakor je sama temu govorila. Zanimivo, nisem bil niti malo užaljen, končno pa med nama ni bilo drugega, kot neko zanimivo prijateljstvo. Zase bi rekel zelo preprosto. Po dolgem času sem rad nekoga poslušal in mu celo prisluhnil. Saj ne vem, kaj bi še izbral, preden se podam na obisk v njeno novo stanovanje v novogradnji, kar spet poudarjam. In bila je takšna, ki se je nepreklicno držala svojih besed. Ne vem, morda bi izpostavil najin skupen ogled določenega stanovanja, ki so ga oglaševali kot ekskluzivno. Kaj pa vem, dobro, zakaj pa ne, ampak to bom storil samo zaradi tega, da ne končam kar tako in da takoj rečem. S tistim stanovanjem še ni vse končano. Tam se bo odprl še kakšen teren, prepričan sem o tem, toda kdaj drugič, drugače pa je bila sobota. Če rečem sobota, potem že ciljам na izdajo časopisa. Dnevi so mi pač tako potekali. Ponedeljek oglasnik, listanje in preverjanje le-teh do četrtega, spet oglasnik, do sobote, takrat pa tisti dnevni oglasi. Že na daleč je izstopal oglas *ekskluzivno*. Spomnim se, da je bil sončen dan, tam okrog poldneva, in da sem ga listal in prebiral kar med potjo ob reki, da sem moral strani kar loviti. S prijateljico sva se že zabavala in že sva telefonirala. Na drugi strani se je oglasil moški glas in seveda sem se pozanimal, kaj naj bi tako poudarjen oglas pomenil. Zaslišal sem tisto muzanje, ki ga mimogrede povedano nikoli nisem maral, in zvedel, kako ga je imel možakar, ki ga je prodajal samo za tiste reči. Za fuk, je pribila moja prijateljica in že sva se spet smejala. Veliko sva to počela, kar si moram ponoviti in se spomniti. Saj se še vedno, kjer zares ni kaj. Torej. Kar pa se stanovanj tiče. Sploh nisem vedel, kako se v resnici prodajajo, ja, najprej moram o tem kaj reči. Vedno bolj se mi je dozdevalo, da oglasi sploh ne veljajo in bi moral skratka drugače priti do kakšnih informacij, kar se je na koncu tudi resnično pripetilo, saj sem izvedel za svoje novo stanovanje v gostilni, kakor se mi je že na začetku zdelo, toda to še ni pomenilo, da bi se lahko, kaj pa vem, v kakšno usedel in mirno čakal, da mi ponudijo in sploh pridejo nasproti s kakšno ponudbo. Tako sem pač živel in tako se je tudi zgodilo, s tistimi, ki pa sem jih videl prek oglasov, pa je bilo zelo slabo. Vedno bolj, več kot na dlani je bilo, da dobra stanovanja izginjajo drugače. To sem hotel povedati, torej med nama s prijateljico še vedno ni bilo nobenega tekmovanja, mislim pri teh ogledih, pa

ne le zaradi tega, ker se je ona odločila za novogradnjo, lahko bi se tudi premislila, če bi naletela na kaj primernega in gotovo bi ji dal prednost, saj nisva skrbela skupaj zase, jasno je, kaj mislim s tem, torej sva te podvige jemala že kot zabavo, ki pa je bila tudi rahlo nevarna, tudi tega sva se zavedala, saj bi lahko počela le še to, in ko to rečem, potem tudi ne morem mimo tega, kako nekaj ljudi, in to celo takšnih, ki jih poznam, resnično tako živi, kar pa mene in mojo prijateljico nepopisno odbija. Toda pri tej ekskluzivi se pač nisva mogla premagati. Saj ni bilo nič posebnega, mislim, nisva bila tako vznemirjena, da ne bi mogla spati in podobno, kjer pa je že prilika, da povem, da še nisva spala skupaj. Pravzaprav se s to mojo zadnjo izkušnjo odpira vprašanje. Če sem bil res z njo, kjer mislim tudi na tisti način. Kar hladen znoj mi napade hrbet, ko se spomnim še tega in ko nekaj govorim sem ter tja, imam občutek, kot da si nočem priznati nekaj drugega. Vedno je tako, tukaj je morda le ta razlika, ki je pa pomembna, da se midva še vedno druživa, ne morem pa je vprašati, če sva bila že skupaj ali ne. Če sva že fukala, da se ne sprenevedam, zdaj pa moram biti že malo bolj natančen, čeprav sem poskušal s tonom, da mi ne bi bilo treba. Toda to me preganja šele od včeraj, kjer se pa res moram že ustaviti. Zelo odprta sva bila drug z drugim. Jasno je, če sva se smejala ekskluzivi in se pogovarjala o svojih predstavah v zvezi s takšnimi stanovanji. Ko malo bolj pomislim, vseeno ugotovim, da to še nič ne pomeni. Saj se tudi z drugimi menim kaj takšnega, celo opolzkega, pa še ni prišlo do spolnih odnosov. Opažam, da postajam že bolj previden, kar se tiče teh oznak, saj spolni odnos je vsaj zame rahlo pretrd izraz, kar pomeni, če rečem, da sva z nekom fukala, potem to izraža vsaj neko večjo živahnost, česar nima smisla posebej obravnavati. Nastopi pa vprašanje. Ali bi včeraj dejal, da sva že fukala ali pa bi rekel, da je že prišlo do spolnega odnosa? Res se ne morem več prestaviti dan nazaj, zato se bom poskušal kolikor toliko držati vrstnega reda, ki včasih zaleže, vendar le včasih. Najprej sva se napotila v ekskluzivo, da tudi sam kar tako rečem tistemu stanovanju. Toliko sva bila prijatelja, da mi je tudi drugače ponudila usluge. Mislim, imela je avtomobil, ker je bilo drugače skakati iz predmestja v mesto pa spet v novo predmestje, izredno zapleteno. Nagovarjanje prijateljev pa je bilo ponavadi povezano z veliko tesnobo, in jasno se tudi prijatelji razlikujejo, tako da sem podobne podvige kaj kmalu zatrl, saj okusi so izredno različni in prav zanimivo je bilo, kako se je to izkazovalo, več ali manj pa sem naletel pri vseh po vrsti, še vedno sem pri prijateljih, na določene težave, ki so se vleklye in prepletale že tam iz mladosti. Pa ni šlo niti toliko za mladostne želje, pa spet ne zaradi tega, ker smo že zelo daleč od kakršne koli mladosti, vendar da celo življenje igraš na eno in isto karto, to pa tudi ni nikamor peljalo. Saj nisem padal v spore, toda če je bila nekomu še vedno vzgled lastna mati, pa čeprav je vse počel ali naj bi izvajal tako, da bi bilo v nasprotju z njenimi željami, potem je bilo še bolj tako. Kdo bi si mislil, da se tudi v takšnih početjih razkrivajo, ali pa se prav v takšnih, tiste drobne skrivnosti, ki pa so bile vsaj v mojem primeru neprijetne, zato je bilo

srečanje s to žensko, s katero sva postala, kar nenehno govorim, tudi prijatelja, še toliko bolj dobrodošlo. Midva sva se lahko ob vsem skupaj dokaj dostojno zabavala, kar se mi je zdelo še najbolj pomembno in tako se tudi v ekskluzivo nisva napotila z nekakšnimi zatrtimi željami, temveč naju je najbolj preprosto zanimala. Ne pa moji prijatelji, in če sem že pri njih, seveda ne morem niti mimo mojih prijateljic, ki pa so bile seveda poglavje zase. Kot da bi šele v zvezi s stanovanji spoznaval pravo žensko naravo, za katero potem tudi nisem vedel, kje je bila tako spretno skrita, saj se ni dalo z njimi prav nič, ampak zares čisto nič pomagati, kljub zaupanju, ki sem ga gojil, saj z vsako se pa tudi nisem domeni, toda rezultati so bili tako klavrni, da mi je bilo po vsakem podvigu potem še dolgo časa izrazito slabo, ker preprosto nisem mogel verjeti ali dojeti, kako jim v resnici dela glava. Ampak ta poglavja bom opustil, to me preprosto ne zanima, ti odenki, ki so se pojavljali, zatreji jih moram, opustiti, kot sem tudi njih, in jih pustil enostavno pri miru in kaj naj še rečem. Še en adut več, zakaj mi je postajala vseč nova prijateljica, saj je bilo preprosto vedno več reči, pa ne da bi hotel kakšno posebno ujemanje, toda kot sem dejal. Znala se je zabavati, da pa sva se znala v dvoje, je bilo pa seveda še največ vredno in tako sva se peljala v dokaj odročno predmestje, čeprav s tem nisem imel nikoli težav, mislim, kaj je blizu, kaj je daleč, kaj je v resnici blizu in kaj je v resnici daleč, tudi do tega so me pripeljali pač različni pogledi prijateljev, da sem potem kar še meril in ocenjeval, čeprav me je prijateljica prepričevala v nasprotno, dobro, saj me ni, toda za njo takšni pomisleki sploh niso obstajali, ampak vseeno denimo za splošen pregled, je bila eskuziva dokaj daleč. Če vzamem neko srednjo pot. Med potjo sva se presedla v avtomobil z agentom. Ne bi posebej o njem, pa še vsi so isti, tako da njihovega portreta ne bi bilo težko izdelati. Kolikokrat na dan so mi samo želeli lep dan. Gotovo imajo kakšne seminarje, o čemer se nisem nikoli posebej pozanimal, ampak na koncu me je od njihovih želj že vse bolelo, zato jih pustimo na miru. Recimo, da je pač treba delati. Pripeljali smo se v dokaj novo sosesko in moram reči, da je bilo v redu. Vedno sem imel rad beton, ki je bil že čez svojo mejo, če pa je bil postavljen v takšne razžarjene kocke, kot je bil v tem primeru, me je pa že navdušil. Z avtom smo se spustili v garažo. To je bila tista skupinska in se je nahajala pod zemljo. Tudi to se mi je dopadlo. Tudi moja prijateljica je kar cvilila od zadovoljstva, seveda pa takšno njeno navdušenje še ni pomenilo, da bi se moral jaz navdušiti nad stanovanjem, ki bi ga potem vzel. To bi se moralo vseeno drugače zgoditi. Že smo pešачili nekaj korakov po asfaltu, kjer so bile zarisane bele črte, in se znašli pred dvigalom. Tudi to mi je bilo vseč, mislim, da ni bilo treba po kakšnih stopnicah in se še srečevati s kakšnimi bodočimi sosedi. Čeprav sem vedel, mislim, nisem pozabljal, zakaj sem se tam sploh nahajal, toda tudi tako sem lahko ugotavljal, kaj sem sploh hotel, in to je bil pač nov podatek, ki je pomenil, da hočem imeti v novem bivališču čim manj opravka s komer koli, ki naj bi tam živel. Tudi to je bilo v redu, sicer sva bila pa opozorjena, da se z dvigalom pripelješ direktno pred stanovanje. Dobro je

izpadlo. Dvigalo je bilo prostorno. Z velikim ogledalom, kar me je, ne vem zakaj, navdušilo, toda končno smo bili napoteni v leglo razvrata, ampak ta trenutek sem še nekaj ugotovil. Obisk tistega stanovanja, tako imenovane ekskluzive, je bil čisto nezanimiv. Morda raziskujem čisto nekaj drugega. Tisti ogled sem si pač zapomnil zaradi večjega vznemirjenja kot sicer. Če je stanovanje namenjeno spolnosti, in edino njej, tega pač ne morem preslišati. Navsezadnje sem se udeležil tega ogleda s svojo prijateljico, s katero sva bila tudi na tej poti. Vsaj jaz sem upal, torej je to spomin za nazaj, ko poskušam odkriti čisto drugo podrobnost. Saj nočem biti nič skrivnosten, tako ali drugače se bo razodelo, toda vrnil se bom spet v tisto dvigalo, kjer ni razen omenjenega povsem nič drugega izstopalo. Pa saj ni moglo. To je pogled, mislim tisti prvi za nazaj, in pogled ta hip, in kolikor se že v spominu vračam na tisto mesto, morda na začetek zločina, ne opazim nobene druge podrobnosti. Ne vem, ali je to dobro ali slabo, kakor koli že je, pa smo v obeh primerih dospeli v osmo nadstropje. Če sem na hitro ocenil, potem je bilo za temeljito kurbarijo ravno prav visoko. Dvigalo se je streslo. Tega se dobro spomnim, ker sem se še bolj vznemiril, vendar tega ne bom do konca razkril, pa še nepomembno je za ta zapis. Izstopili smo. Najprej agent. Morda sem res po nepotrebnem natančen. Obstal sem in se razgledal po hodniku. Vrata so se mi zdela trdno zaprta, kar je bilo pomembno. Za tisti primer kot tudi za naprej. Moja prijateljica se ni spreminjala. Mislim, ni bila takšna, da bi se začela hihitati in govoriti kakšne priložnostne neumnosti, ki bi mi šle nepopisno na živce. Pa ne zaradi tega, ker bi se tega zavedala. Takšna je pač bila, torej je bila še vedno zelo v redu. Ko sem hotel hoditi še naprej, je že sledilo opozorilo agenta, da smo dospeli. Vrata so bila tako blizu dvigala, da sem jih komajda videl. To je bilo dobro. Celo zelo dobro. Takrat sem seveda ocenjeval, kako bi prišel v takšno stanovanje. V tako postavljeno, in da je bilo tako blizu dvigala, se mi je zdelo zelo pomembno. Saj dva koraka pa že še premoreš, v takšnem ali drugačnem položaju, v tem primeru pa je bilo pomembno to, da bi bila slika obrnjena, če bi bilo stanovanje denimo na sredini ali kar na koncu hodnika. Več možnosti bi imel, da bi naletel na kakšnega soseda, z njimi pa nisem imel nikoli dobrih izkušenj in četudi bi jih imel, sem res naravnaj bolj tako, kar sem gotovo že omenil, da rad čimprej zaprem vrata za sabo in jih imam potem tudi zaprta. Tako sem gledal na lego stanovanja takrat, tokrat pa gledam malo drugače. Ali pa kar bistveno, kajti nekaj nepreklicno drži. Tako kratka pot od dvigala do vhodnih vrat je onemogočala, da bi videl še kaj drugega. In kaj je drugega v tem primeru, tega pa še ne vem oziroma se bojim, da še ne morem razkriti, saj nimam v rokah še nobenih trdnih dokazov, za katerimi pa končno tudi na ta način nenehno oprezam. Skratka v stanovanju si bil tako hitro, da ne bi utegnil niti opaziti, če bi se na hodniku kaj dogajalo. Lahko pa bi se, ker je bil izredno dolg, in ko sedaj štejem, potem lahko mirne duše izjavim, da je tistim vratom sledilo še najmanj kakšnih pet, če se omejim na neparne številke. Res smo prehitro vstopili in morda bi se moral za to raziskavo pozabavati s kakšnim drugim

stanovanjem, to lahko končno še vedno storim, toda vseeno sem se odločil, da se bom držal te ekskluzive, ker je pomembna zaradi več reči. Na hodniku torej ni bilo ničesar, kar bi pritegnilo mojo pozornost, zato bom brez nadaljnega oklevanja vstopil tudi ta trenutek. Lastnik ni bil navzoč. Ne vem, morda je potrebno omeniti še njegov zaplet. Zmanjkalo mu je denarja za neko obmorsko hišico, pa se je moral znebiti tistega stanovanja, ki je bilo po pogodbi garsonjera. Ne bom še rekel priročna, saj kaj pa potrebuješ za krut in neizprosni fuk več kot dobro posteljo, potem hladilnik in vmes, prej ali slej, še kopalnico. In vse to se je nahajalo v tistem prostoru, kar je bil prvi občutek, ki nikakor ni bil slab. Kar na smeh mi je šlo, tudi moji prijateljici, saj je nisem pozabil in zaradi mene je bilo lahko tudi tako, da je tisti lastnik preprosto prenehal fukati. Morda bi mi bila takšna ponudba še bolj simpatična in takoj se mi je začelo v tisti garsonjeri odvijati nekakšno življenje, ki je potekalo seveda nikjer drugje kot v glavi, toda o tem pozneje, če bom za takšne podvige, mislim dodatke, čutil sploh še kakšno potrebo. Zaenkrat je še niti malo. Najprej kljub vsemu prvi pregled. Kot sem dejal. Agent nama je dal prednost. Takoj za vrati je bila vzdana tista mala kuhinja, ki sem si jo vedno želel. Kaj sem tudi tako že od nekdaj ciljal na čisto kurbarijo? Dvomim, se pa zafrkavam, seveda je pa že naslednji pogled potrdil, da v prostoru ni nikjer mize, kar je pomenilo, da kuhinja ni bila namenjena tistemu, čemur sicer je. Razen kakšne kave morda, tudi tukaj so se moji pogledi dokaj ujemali, zato ali morda zaradi tega sem opazil v sobi, ki je bila na levi v prostoru že v daljavi, kolikor je pač daljave v majhnih stanovanjih ali sploh stanovanjih, torej zagledal sem tipično klubsko mizico. Tudi ta se ni razlikovala od položaja v moji garsonjeri in te primerjave so se mi zdele prav zabavne. Kaj je bilo potem s kuhinjo? Tukaj pa je bil v tistem stanovanju očiten napredek. Šele tedaj sem opazil, da ima vgrajen hladilnik. Tisti majhen in zato tako priročen. Hrepenel sem po takšnem, in to vedno. Jaz bi ga imel pod posteljo, tukaj se razlikujem od tistega neznanega lastnika, predvideval pa sem, da se vsaj v vsebini ne moreva razlikovati, pa ne da se je res tudi moje življenje nagibalo v čisto kurbarijo. Žal ne, vsaj zaenkrat še ne, nikoli pa ni prepozno. Torej hladilnik naj bi bil zvrhan pijače. Agent sem celo vprašal za dovoljenje. Takole sem rekel. Spomnim se namreč. "Dovolite?" In slišal sem nekaj zanimivega, nekaj takšnega, česar nisem pričakoval. Sem bil pa navdušen, kar takoj povem, namreč lastnik je v ceno vključeval, mimogrede visoka je bila, prav vse, kar si zaobjel s pogledom. "Vključno s sesalcem!" je poudaril agent. Moja prijateljica se je tako smejala, da ji je začelo zmanjkovati parketa pod nogami. Čist je bil, pološčen, takšen, kakršen pri meni ni bil nikoli. Tedaj sem ga opazil, ampak raziskati sem moral hladilnik. Ne vem, ali bi še kaj povedal v zvezi s tem. Ne vem niti tega, ali bi bilo potrebno raziskovati tudi besede, ki so padale med tem. Res ne vem, skratka hladilnik sem pa že odprl in pogled se mi je še bolj razvedril. Kot sem naznanil. Takšnega bi res imel tudi jaz. Vrstni red me je navdušil, podobno založene hladilnike sem zalotil tudi v kar nekaj hotelih, ko je resnično poskrbljeno zate.

Na prvi polički pivo. Različnih vrst seveda, na polički niže vino v dvadecilitrskih stekleničkah, prav v takšnih tudi šampanjec, na najnižji polički pa žganice. Ne vem, ali so služile kot aperitivi ali kaj drugega, toda bilo je dovolj, da sem se čisto raznežil, čeprav ne pijem več, toda saj veliko pomeni tudi občutek varnosti, ki ga je tisti hladilnik še kako preketo dobro vzbujal. Zadovoljen sem bil, tukaj zares ni bilo kaj, in dovoljeno je bilo tudi, da sva si s prijateljico postregla. Vzela sva sok, ki je bil seveda zataknjen na tistih vratnih policah. Pa obvezna mineralna voda. Vse primerno ohlajeno, da je bilo že to vrhunec počutja, če pa veš, da te čaka še fuk, potem pa je prizor že več kot kompleten. Ampak spet me je presenetilo. Ne vem, zakaj se tako živo spomnim besed, ki sem jih povedal ob tej priliki. Jih bom pa zadržal, da se ne bom povsem zgubil. Smo bili že v kopalnici. Pa saj ni bila daleč, v teh stanovanjih prav nič ni daleč, kar bi lahko ali pa celo moral nenehno ponavljati, le korak na levo in že sem videl tako imenovano kurbirsko kopalnico. Saj ni bila nič posebnega, tega niti nisem pričakoval, meni je bilo že dovolj, da je bila izredno čista. "Vsaka ploščica posebej se lošči," je tiho rekla moja prijateljica. Pogledal sem jih, ploščice, eno za drugo, in pritrtil. Prav je imela, jaz pa sem se spomnil, kaj se mi je pred kratkim pripetilo prav v zvezi s ploščicami. Seveda prav tako na ogledu nekega stanovanja. Lastnik jih je ravno polagal, pa me je prosil, če mu priskočim na pomoč. Samo podajati bi mu jih moral, takšne bele so bile in zato prav nič dolgočasne in jaz po pravici ne vem povedati, kar sem pripovedoval tudi zbrani družbi, koliko časa je tisto početje, ki sem ga imel vedno manj za pomoč in kaj šele delo, torej koliko časa je trajalo. Bolj se mi je zdelo, da mi je tisti možakar pomagal. S ploščicami pa je bilo tako, kot da bi jih bilo vedno več. Sploh ne vem, od kje sem jih jemal, še posebej, če sem imel občutek, da imam pred sabo le še dve tri, kar je pa pomenilo še nekaj hujšega, pomenilo je to, kar sem seveda obenem razmišljal, kam jih je tisti polagal, četudi sem ga imel nenehno pred očmi. Jedel jih ni, bi lahko rekel, ampak jih je polagal, polagal, kot sem mu jih jaz podajal in podajal. "In?" me je prisrčno pogledala prijateljica. "In?" sem se začudil. "Nisem se jaz izčrpal, gotovo sva polagala ploščice neprekinjeno kar nekaj dni, naveličal ali utrudil se je pač lastnik stanovanja, ki pa ni bil tako začuden kot jaz. Segel mi je v roko," sem se spominjal in čudno se mi je zdelo, da ji nisem še nikoli omenil. "In?" je bila prisrčno fircbna. "Nič, končala sva s polaganjem, stanovanja si sploh nisem ogledal, tisti se mi je zahvalil, kot sem rekel, stanovanje pa je postalo izrazito večje. Čeprav le kopalnica v njem, ki pa se jo da navsezadnje temeljito predelati, kaj ni tako?" sem ju pogledal in tudi tokrat sta mi pritrčila, pa ne, da ne bi dopuščal drugačnega mnenja. Tudi če bi rekel, da sem se po opravljenem delu znašel čisto v drugem predelu mesta. Skratka kopalnica je bila brezhubna, celo takšna, da res ni potrebovala nobene predelave, kar se pa kurbirstva tiče, se pa spet lahko vrnem k temu, kar je rekla prijateljica, češ da se je vsaka ploščica posebej bleščala. Vmes, ko sem pripovedoval, pa smo se že premestili v edino sobo, s katero pa je bilo morda tako, da smo nekam odlašali, saj je bila

prav ona tista, ki je bila mesto zločina in takoj naj povem, da je tudi sam ne bi niti za odtenek spreminjal. Na sredini je bila seveda velika postelja, ob njej nočna omarica, pred njo pa stajalo s televizijo in videorekorderjem, ki sem ga zagledal prvega, če sem iskren. Pogledal sem tudi agenta, če lahko malo pobrskam. Mislil sem na videokasete, ki pa zares niso potrebovale izčrpnega pregleda, kajti povsem jasno je bilo, kakšne vsebine so bile. Kar lepa zbirka pornografskih kaset je zasedala lep del stanovanja, kar pa je že dalo misliti naprej, namreč kaj se je nahajalo v nočni omarici? Za njen pregled pa se je prijavila prijateljica. Agent je tudi njej dovolil, da si je malo privoščila in že je odpirala predal. V njem je bila lahko le ena stvar. Takoj sem videl, kako ga je prijela v roko. Seveda, seveda, kaj pa drugega. V rokah je držala ogromno umetno curo. In ni bila samo ena. Nemudoma sem videl, kako opravlja z dvema umetnima kurcema. Občutek ni bil slab, nisem pa vedel, če je to moje priznanje tudi razumela. "Dobro, dobro," sem vzdihnil, še vedno pa nisem mogel vedeti, če je tudi ona, čemu je bilo namenjeno to priznanje. Obstajali pa sta dve možnosti. Ali njej, ki je tako delala z njima, ali pa lastniku, da je imel vibratorje v nočni omarici, da ne rečemo v stanovanju, ki je dobivalo pravo sliko. Da se ne bi ubadal s tem, saj bo sledilo nadaljevanje, se lahko na tem mestu oprimem drugega pogleda, ki postaja za zadevo odločilen. Seveda s hladilnikom, s kopalnico ne bi imel opravka s podrobnostmi, dobro, pa saj jih ni bilo toliko, v ta namen bi bilo bolj ustrezno, če bi odmaknil tako hladilnik kot ploščice, in spet sem bil pri njih in pri izgradnji že omenjene kopalnice, ki se mi je vedno bolj vračala pred oči. Takrat tistemu nisem pripisoval nobene posebne pozornosti, vse skupaj sem jemal kot določeno zanimivost pri ogledu stanovanj, da ni vse tako prekleto dolgočasno, morda sem potem, ko sem izstopil iz tistega stanovanja v čisto drugem predelu mesta, kot sem vstopil, videl rahlo celo svoje pretiravanje, h kateremu se vedno zatečem, če mi kaj obupno preseda, sedaj pa mislim, da morda s tistim vseeno ni bilo tako in da je imelo prekleto večjo težo, kot sem jo navedel. Da je iz vsega nastala kolikor toliko zanimiva zgodbica, s katero lahko postrežeš, kadar se zbrana družba pretirano dolgočasi. Morda je tudi zaradi tega moja prijateljica dejala, da se sveti vsaka ploščica posebej. Ona je nekaj vedela, ona nekaj ve, pa spet ne govorim, da se je ob tisti priliki kakor koli izdala, saj se ne gre za to. Sploh ne gre za to. Pogledal sem jo, tista dva kurca je nosila kar s sabo. Stanovanje je zaradi njiju izpadlo večje, in tudi to sem moral dodati k raziskavi. Kaj ga poveča, če ga sploh kaj, ali je že v temelju takšno, in to, kar sem izrekel, ni povedano nič komplicirano, in kaj šele skrivnostno, kajti skrivnosti v takšnih primerih nimajo nobenega mesta, gre preprosto za to, da nekaterih reči ne vem, kar pa je zanimivo čisto na drug način. Raziskava me je potegnila vase. Kot delo v tisti davni kopalnici. Tako ji že rečem. Upal sem lahko samo, da mi moj pristop ne bo začel delati težav in takoj sem se vprašal, kaj pravzaprav mislim s tem. Morda se je moralo pripetiti in sem moral biti neposredno prizadet, da sem se sploh zganil, ker nekaterih reči preprosto ne morem več

jemati kar tako. Ali pa iz njih ne morem nič potegniti, toda več kot očitno se mi zdi, da sem prizadet, saj sem trčil ob nekaj, kar se kar lepi name. Pa gnusno je. Saj bom povedal, sebi bom povedal, brez skrbi, ker se mi tudi ta raziskava zdi precej neplodna. Ne vem več, kaj bi sploh rad odkril, toda ne smem si dovoliti, da bi me začela pretirano napadati nestrpnost, ki jo še predobro poznam in mi vedno bolj škodi, dejstvo pa je, da bi se za ploščicami lahko kaj skrivalo. Tudi v ekskluzivi, k vsemu skupaj sem takoj dodal, če sem morda prav zaradi tega iskal drugo stanovanje, pa nič ne pretiram, ker si nisem mogel več zatiskati oči. Življenje poteka gotovo drugače, kot si jaz predstavljam, za kar sem imel že kar nekaj trdnih dokazov, kar pa se ploščic v moji kopalnici tiče. Velika tesnoba me je zajela, ko so začele neko poletje odpadati. Takšna vročina je bila, da jih je kar skupaj vzelo, tako sem čutil, potem pa še posebno na betonu, nastane takšen pritisk, da preprosto počijo. Tako je bilo tudi pri meni in z vedno večjo tesnobo sem zahajal v kopalnico. Sredi noči sem vstajal, zbujali so me rahli treski, ves poten sem prižigal luči, in ugotavljal, kaj se je zgodilo. Pokalo je tudi, če ni nič odpadlo, če pa je, je pa treščilo, kot da bi padla ali se odkrušila kakšna skala, in spet niti malo ne pretiram. Pokalo je očitno v meni. To seveda sedaj oddajam, ker preprosto ugotavljam. Še nekaj je bilo zanimivo. Kopalnica ima pač štiri stene. Če to še velja, lahko dodam. Vsaj jaz sem jih tako videl, na kar sem bil posebno pozoren. Spet pa moram nekaj dodati. Tisto kopalnico sem zidal po tistem, ko so v moji odpadle ploščice. Odpadle pa so le na dveh stenah, kjer je bilo še nekaj zanimivo. Sedaj se dobro spomnim, takrat pa temu seveda nisem pripisoval nobene ali pa vsaj ne kakšne posebne pozornosti. Meni je bilo vseeno, če bi odpadle tudi na eni sami steni, želel sem čim manj škode, kar je pomenilo čim manj stroškov ob skoraj obvezni obnovi, do katere mi pa ni bilo. Kot da bi razpadal sam, tako sta šli tiste dve strani k vragu. Kot da bi bili zrcalni, in res so tako odpadle prekleto ploščice. Da sem lahko že napovedoval, kaj naj bi sledilo. Če je odpadla ploščica na steni nasproti vrat, ni minilo dolgo, ko je odpadla ploščica na nasprotni steni. Nikoli se pa nisem posebej zmenil za simetrijo in tudi ta trenutek se ne mislim, toda očitno je bilo, da se je prostor v kopalnico odpiral in morda je prav to ugotovil tisti lastnik stanovanja, s katerim sva si zavihala rokave in kopalnico uredila. Saj je nisva, ker sem jaz prenehal, toda ko mi je njegova žena prinesla k malici tudi kavo, zaželel sem si jo pač, je bila kava mrzla. Skodelica je bila mrzla, kar je pomenilo edinole to, da je z njo opravila tako dolgo pot, da se je to zgodilo vmes, čemur pa takrat spet nisem dajal nobenega posebnega poudarka. Zakaj bi ga končno, sedaj mi pa to seveda drugače zveni. Tako bi bilo lahko tudi z mojo kopalnico. Kaj pa vem, če sedaj dobro pomislim, potem so bili ravno tisti trenutki nekako odločilni. Ravno v zvezi z razpadanjem kopalnice, to sem jemal zelo osebno, sem se odločil, da se znebim celotnega prostora in niti na kraj pameti mi ni padlo, da bi ga morda pridobil, kar pa je vsekakor izredno drzna misel. Vse je še kako prekleto povezano, mimo česar ne morem ali pa v vedno manj trenutkih. Je že tako.

Tako se je uštel tudi moj naslednik. Govorim o novem lastniku mojega stanovanja. Zanimiva srečanja so bila to. Jaz sem jih jemal bolj kot prijetna kramljanja, saj so pač tipali stanovanje. Ne vem, če bi dodal še kaj posebnega, pa ne, da ne bi ničesar bilo, toda vedno bolj se mi zdi, kako tiči prav v kopalnicah tisto odločilno, kajti kaj sta me spraševala, kjer vseeno ne smem pozabiti, da je bila cena stanovanja vrtoglava. Naraščala je iz dneva v dan, sedaj sem pomislil, da je bila z vsakim ogledom višja, čim več ploščic je zgrmelo dol, potem pa se je umirila, čim se je prenehal tisti ritem. Dosegla je neko točko in bilo je konec, še vedno pa sta obstajala dva brata, prav smešna sta se mi zdela, ki sta sledila ceni, in mislim, da bi jo lahko izzival in izzval, še višjo ceno, jaz nisem imel pojma, kakšno računico naj bi imela, toda v tem trenutku ju vidim prekleto zvita. Meni se je zdelo vse skupaj pretiravanje, toda zadnja cena, ravnal sem se po nekakšni svoji vesti, ki mi je tudi v takšnih trenutkih priskočila na pomoč, ali pa tudi ne, toda če bi še vedno razpolagal s tistim prostorom, in bi se mi pripetilo tisto, kar se mi je, ne vem, kako bi se obnašal. Toda prav nič ne jamčim, ker, da se spet vrnem k ploščicam. Ceno stanovanja sem omenil zato, ker sta potem tista dva, moški in ženska sta bila, garsonjero sta hotela imeti za hčerko, tako bi blizu živeli, ločeni, vendar še vedno izredno blizu, v to se nikakor ne bi spuščal, torej zdela sta se mi prav posrečena, ko sta me potem, ko smo si segli v roke, vprašala, in to z vidno zaskrbljenima obrazoma, če tiste odpadle ploščice še vedno kje hranim. Prikimal sem, čeprav ju nisem razumel, in nikoli ne bom pozabil, kako vidno sta se oddahnili. Pa zakaj pri takšnem denarju potem sploh dajati pozornost nekaj ploščicam, saj se mi je zdelo, da bi bila prenova kopalnice, in to celotne, takšen strošek, ki bi ga tudi sam zmogel, pa sem bolj siromak kot kaj drugega. Pri njiju pa takšna stiska, da se mi je zazdelo, kot da bi ju do kraja potrla, če bi ploščice denimo vrgel v smeti. Res pa je, kar sem tudi ta trenutek ugotovil, da sem jih zlagal v posebne vrečke, ki sem jih hranil na balkonu. Potem se je tudi v meni nekaj dogajalo? Mislim v zvezi z njimi. Sem tudi jaz mislil, da bi mi lahko prišle kako prav, in spet tista dva brata, ki pa sta kupovala stanovanje za svojo mater. Dobro, tega jima nisem nikoli posebej verjel, toda onadva se za odpadle ploščice sploh nista zmenila, ali pa sta celo navijala, da bi jih bilo čim manj, očitno pa je, da je imel sleherni izmed nas določeno računico, o kateri se meni ni niti sanjalo, in kdo ve, kdo se je uštel. Jaz sem bil še pred sekundo prepričan, da sem opravil dobro prodajo, da mi je uspel celo podvig, ta trenutek sem pa že manj prepričan o tem. Kaj naredi nekaj ploščic, bi lahko zavzdihnil, in ne vem, zakaj ne bi. Kar občepel sem. Seveda v tem drugem pogledu, česar nisem pozabil. Nekaj sem sumil. Veliko sta prispevala k temu prav tista dva brata. Saj bom poskušal sproti povedati, seveda če bom kaj odkril. Prepričan sem, da sta se zavedala, kaj kupujeta. Dobro, ko sem se menil z drugimi okrog njiju, so prisegali, kako kupujeta pač odlično lokacijo, na kateri je stala moja kvadratura. Nekaj je že na tem, gotovo celo veliko, najpomembnejše pa je tisto, kar ugotavljam. Prostor se lahko širi. Tudi tisti, ki sem mu pomagal obnavljati

kopalnico, tudi tisto stanovanje je bilo na slabi lokaciji, na splošno vzeto na izredno slabi, toda kaj je storil z majhnim posegom. Stanovanje je razširil v prav neverjetne dimenzije. Seveda pa za to niso le kopalnice. Morda je bil pri meni takšen vrstni red. Tudi kje drugje se lahko odpre kakšen nov prostor, in prav o tem tipam s tem svojim drugim pogledom, namreč, kako je bilo z njim v ekskluzivi. Trudim se, da bi se mi vrnilo kaj v spomin, toda bolj ko se napenjam, manj opazim. Zdi se mi, da se bom moral temu posvetiti v živo. Tako se reče, in sploh ne vem, zakaj se tako ukvarjam s svojim nekdanjim stanovanjem, z ekskluzivo, s tisto kopalnico, ki sem jo pomagal zidati, in sploh kaj mi je, očitno sem zelo prestrašen, če sem v drugem stanovanju, ki sem ga končno dobil in kamor sem se preselil pred kakšnim mesecem. Česa me je potem strah? Dobro, jaz sem se selil zaradi določenih vzrokov. Ne morem in ne morem mimo tega. Mene so ubijali zvoki, tako da v novem stanovanju cel mesec nisem počel nič drugega, kot da sem jih raziskoval. Zelo zavzeto, kar se je dogajalo v vsaki uri dneva, vendar kaj, ko tudi tukaj ni nič določenega. Prekleta poletje je, torej bom lahko s svojo raziskavo nadaljeval, morda sem zaradi tega tako suhoparen, nadaljeval jo bom pa lahko šele čez kakšno leto, zato sem omenil poletje, saj bo kakšno moje mnenje kaj vredno šele potem, ko se bodo zvrstili vsi letni časi, torej na svidenje drugo leto, bi lahko dejal, pa še pri tem sem bojazljiv, saj so zaradi izredno vročega poletja prav včeraj namestili tik nad mojim oknom ventilator, ki očitno poganja klimo, jaz pa zaradi njega ne morem spati. Tega si še ni upam priznati, saj že po tem povedanem obstaja velika bojazen, da celega leta sploh ne bom preživel v tem prostoru, torej ne bom mogel podati nobenega mnenja. Šele sedaj sem opazil, kako sem obremenjen, vse skupaj pa omenjam, ker očitno spet odrivam tisto bistveno, tisto, kar v resnici povzroča te preklete zvoke, ki pa se po vsem sodeč le neverjetno dobro skrivajo, saj ugotovitev, s katero na tako vse mogoče načine odlašam, je tako grozljiva, da ji ne najdem nobene primerjave. Moj prijatelj, ki je nekaj nakazoval v tej smeri, je na dopustu, in zakaj sem se še njega spomnil. Pomagal mi je, tako da je bil eden izmed prvih, ki se je sprehodil po moji kvadraturi. Kako da sem lahko to pozabil? Pa saj nisem, na vrsti je pač, da sem se skrival za zvoki, in očitno si nočem priznati, da obstaja še vse kaj hujšega. Prijatelj, da se vrnem k njemu, je obstal. Obstal pa je pod spretno prikritim zračnikom, in ko to rečem, me kar nekaj stisne za vrat. Nekaj nevidnega, ampak kaj, ko postaja vedno bolj očitno. Prekletstvo. Prijatelj ve nekaj, o čemer se meni niti ne sanja. Končno mi pa ni treba več sanjati. Strah me je, in kot da bo to glavno odkritje. Strah me je že, da bi se dvignil in raziskal tele nove prostore. Prijatelj je takrat stopil korak nazaj. Kot, saj ni nujno, da se tudi meni zgodi. Čuden lesk je dobil v očeh, tako čuden, da se mi je za trenutek zazdelo, kot da je postal nekdo drug, toda tudi v tem primeru sem vse jemal nase in pač na svoje pretiravanje, ki sem ga izvajal ob vseh mogočih prilikah. Ampak kot da moj strah ni bil tako za lase privlečen, saj ni obstal, ampak je sam pohitel, ne da bi me vprašal, v kopalnico, spet kopalnica, kjer je odkril še

en zračnik, ki pa je motil ob naselitvi tudi mene, vsaj nekaj, ker je bil točno v desnem vogalu velikega stenskega ogledala. Vanj je bil zatlačen časopisni papir, bilo pa je ogledalo takšno, mislim, naredilo je takšen vtis, da si tisto luknjo takoj zanemaril, toda prijatelj je ni. Spet je postal drugačen. Kot da se je hotel pognati v jašek. Takšnega pa predvsem nisem poznal, uvideven človek kot je sicer, in sedaj se mi zdi, ko ga imam tako oddaljenega pred sabo, da je zadnji trenutek prepoznal mojo stisko in se začel nekako krotiti. Tisti obisk se je zaradi tega tako hitro končal. Več kot očitno, čeprav se je izmuznil z izgovorom, da je pač zmenjen z ženo. Kdo ve, kakšna je tista njegova žena, mislim tista, za katero se mi je zdelo, da je bil z njo zmenjen. Saj drugače sem njegovo pravo ženo poznal, in jo še vedno poznam, seveda če je bila njegova prava žena in se je z njo tudi resnično odpravil na počitnice, kot mi je zatrjeval, pa sploh še ne govorim o kakšnem dvojnem življenju. Še vedno ni zame takšen človek. Daleč od tega celo, toda dogodki postajajo vedno bolj zagonetni ali pa vsaj vedno bolj takšni, da mi zaradi njih silijo lasje navzgor. *Neprijetno je, zelo neprijetno.* Čisto sem zbeگان, saj sem že začel preskakovati. Ja, kako je bilo z zračniki v ekskluzivi in v mojem prejšnjem stanovanju? Skoraj bi rekel v mojem prejšnjem življenju. Zares prekletstvo. Tudi prejšnje življenje. Kdo ve, česa se oklepam, toda kot pribito nekaj drži. V mojem prejšnjem stanovanju jim nihče ni dajal nobene pozornosti, tako da sploh ne vem, ali so obstajali ali niso. Lahko bi pa preveril, marsikaj bom še moral, tudi v ekskluzivi nisem bil pozoren nanje, in ko sedaj razmišljam, jih nisem opazil. Niti takrat in kaj šele, da bi sedaj kakšnega zatipal. Pa toliko prijetnosti sem hotel zaupati, ampak ali je to res tako? S prijateljico sva bila z ogledom tistega stanovanja povsem zadovoljna. Namerno sem rekel ogledom, kar zadovoljen sem, ko lahko kaj spregovorim še namerno, nastopilo pa je vprašanje, saj je bilo vse postavljeno na mestu, zakaj se nisem ogrel zanj. O tem sva se menila, ne o ploščicah, zračnikih in podobnih neumnostih, in kaj šele, da bi še v pogovoru dvigovala kurbirsko preprogo. Čisto življenjski pomenek je bil, kaj pa drugega, in oba sva bila nekam nezadovoljna s sabo. Dobro, ona se je odločila za novogradnjo, tudi temu bom prišel do dna, jaz pa sem še vedno iskal nekakšno zamenjavo. Ta ji je bila zelo blizu. Bilo je tako, da nisem mogel najti več nobene reči, ki bi me motila. Kot je bilo to obvezno pri prejšnjih ogledih in kot da sem nehote sam sebe potisnil v nekakšen mrtev kot, iz katerega sem zgolj začudeno gledal. Nisem vedel odgovora. Gotovo pa sem tudi sebe zalotil pri tem, kako nekaj govorim, nekaj čisto drugega pa v resnici počnem. Ali si nisem končno vedno želel takšnega stanovanja, pri katerem je že na zunaj jasno, za kaj gre, ali pa sem se tudi sam tako sprenevedal, da to ni bilo za nikamor in bi se moral v resnici skriti v najtemnejši kot. Nobenega pametnega odgovora nisem našel. Zdelo pa se mi je, da bi ga končno moral, in tudi za naslednjim se ni bilo več prijetno skrivati, namreč koliko plasti sproži nedolžna zamenjava stanovanja. Za to ima gotovo takšno težo, in ne zaradi cene. Ko sem praznil stanovanje in nosil v klet nepotrebne stvari, so se mi zdele takšne le v trenutkih. V naslednjih

so bile nenadomestljive in obratno. Lahko bi celega stran vrgel ali pa niti koščka. Dobro me je premetavalo. In vse, kar pomislim, je brez veze. Je zaletavanje. Kot da bi hotel ven, čeprav ne vem kam, ne morem zadihati, pa tako rad bi. Prijateljica je bila dosti bolj sproščena. V prednosti je, premišljuje sedaj, ve nekaj, o čemer se jaz bojim razmišljati in tukaj nekaj raziskujem. Gotovo spet nekaj takega, kar ne bi bilo niti potrebno. Je pa že kar veliko vedela o meni, torej je lahko iz trenutka v trenutek ugotavljala, da samo veliko govorim. Pa ne da bi me lovila na napakah, toda svoje mnenje si je gotovo ustvarila. Ali pa sem se tudi o tem motil? Saj zakaj bi pa končno to počela? Kje pa je pisalo, da sem jo sploh zanimal. Na kakršen koli način. Res nisem bil zadovoljen. In kaj je bilo najhuje? Še to moram navesti, če že navajam vse obrobne reči s stanovanji. Seveda sem gledal tudi na to, kako bi v določenem stanovanju delal. To sem hotel zamolčati, in morda se mi prav zaradi tega tako zatika. Ali bi se dalo še kaj postoriti ali ne. Seveda sem iskal določeno obliko stanovanja, ki naj bi bila bolj počitniška, vseskozi pa je v zraku tičala bojazen, če sem svoje počitnice že preživel. Hočem povedati, da sem bil na tistem ogledu vsaj tako zmeden kot v tem trenutku, pa ne da bi izbral takšen prijem in tako prikazoval svoje razpoloženje, kar morda ne bi bilo slabo, toda spet bi se samo nekaj reševal. Spet me je na nepravi način razganjalo. Predlagal sem si celo, kako je škoda, in to velika, da se ne moreš v stanovanju, ki ti je približno všeč, za nekaj dni naseliti, v tem primeru sem gotovo ciljalo na nekaj noči, in ga tako preizkusiti. Pravi zapleti so se mi zvrstili v glavi, obljubljal sem si na veliko, kako si bom v najkrajšem možnem času zavihal rokave in to temo izčrpno obdelal. Videl sem vse mogoče kurbe, ki bi mi telefonirale, prihajale, videl sem tudi tistega lastnika, njegovo ženo, ki ni vedela za obstoj tistega stanovanja, kar sem vmes zvedel, ne vem, morda sem se celo posebej pozanimal, v stanovanju sem videl nove lastnike, niti ne sebe, vlogo bi dal tudi svoji prijateljici, takšnim ali drugačnim parom, kjer mislim takšne ali drugačne značaje, ki bi jih zaprl med tiste štiri stene in potem naj bi se zgodilo z njimi, kar se je imelo zgoditi. Bil sem tako vročičen, kar se je dogajalo očitno spet zaradi nepravilnih reči, da prijateljice sploh nisem več opazil. Saj ni bilo tako strogo, kot sem rekel, toda vprašanje je bilo, zakaj se nisem videl z njo v tistem stanovanju, zakaj sem se tako obnašal in je vse kazalo, da se izogibam pogovorom, saj je bilo, kot bi skrbel, da bi se čim hitreje poslovila. Jasno je bilo, da me je en sam velik gobec, ko bi pa moral kaj ukreniti, sem pa vedno pogosteje storil tisto, kar vseskozi omenjam. Preprosto sem se umaknil. Še dobro, da sem jo sploh slišal, saj ko sem krilil z rokami, je preprosto rekla:

“Kaj pa midva?!”

Pogledal sem jo. Ne vem, kdo je upal, da jo bom zagledal. Ali jaz ali ona, toda do mene je izredno težko kaj prihajalo, razen tistega, kar sem si očitno mimo vsega zabijal v glavo. In potem se mi je končno malo odprlo. Ne vem sicer kako, in prav presenečen sem bil, ko je iz mene čisto nenadzorovano prišlo. Pa saj ni moglo biti drugače, torej se je spet dogajalo, če se spet omejim le nase, kot da

sem bil na čisto neznan način prepričljiv, vendar ne s tistim, kar se mi je dobesedno ponujalo in sem imel vseskozi neposredno pred očmi. Tisto sem očitno obračal z drugimi nameni.

“Jaz pridem jutri vendar k tebi v službo. Po prstih se bom priplazil v tvoje nadstropje, v tvojo pisarno. Mižal bom, opozarjam te, v meni pa bo vse, zato bom mižal, vse tisto bo v meni, kar misliš, da sva danes izpustila, prav ničesar nisva, pa bom že zaklenil vrata, se ti približal, skupaj bova stopila, in se vzela, da se bo stresel ta prekleti svet, v katerem bova nemudoma ustvarila svojega.”

Potem sem jo poljubil. To je bil spet eden izmed tistih poljubov, ki si ga ne bom le zapomnil, saj se mi od njega še vedno vrti, jaz pa sem takoj zatem pobegnil, pustil sem jo samo, in se skrila med svoje stare štiri stene in nekako pričakal naslednji dan, ko naj bi storil tisto, kar sem obljubil, čeprav spet nisem vedel komu. Naslednji dan. Takoj bom preskočil in tako poskušal dodati vsaj kaj vedrega, čeprav ne bo lahko. Kako sem se zaletaval na mestu. Prav neverjetno je že, ampak to bom še povedal. Po svojih močeh, ki mi kažejo, da bi se moral ukvarjati s tistim, kar me resnično bremeni. Najprej bi moral tisto razčistiti, ne pa da se nekaj mučim in iščem nekakšen veder ton, ki mi mora iti po vseh pravilih na živce. Kar pred njena službena vrata se bom postavil. Kako mi je to šinilo v glavo? Rekel sem ji tudi, da pričakujem, da se o tem ne bova posebej menila. Če že prebija led. Naj bi opravila dokaj neslišno, kar pa ni pomenilo, da ne bo odmevalo. Če sva že zamudila pravo priliko, vračam se v tisto ekskluzivo, bolje bi jo lahko izkoristila, to me je vedno znova presenečala, v tem sva se strinjala, podobno težavo je imela, saj se nisva mogla še enkrat dobiti s tistim zoprnim agentom, čeprav bi se gotovo še vedno dalo kaj zmenit, pa saj ni bil ovira, torej sva morala izvesti nekaj, kar naj bi bilo tistemu podobno. V nekakšnem slepem prostoru, tudi dobesedno, zato se mi je zdela njena pisarna primerna. Sem že odprl vrata, napovedan, kot sem dejal, ničesar se ni dalo spremeniti, vrata sem že zaprl za sabo, in jih zaklenil, kot v kakšnem filmu, kjer bi bil gotovo kakšen tretjerazredni statist, toda to so bile najine vloge, in že sem molčal, utihnil sem tudi s tistim, kar na tem mestu govorim, saj sem hotel njeno telo. Brez besed, brez pogleda, samo s telesom, ki sva ju že zanemarjala, pa tako sta naju klicali, naj bova vsaj za trenutek pozorna do njiju. Nihče me ni nahrulil, pisarno sem seveda zadel, saj sem preveril številke nad vrati in resnično sem slišal drsanje po parketu, ki se je oddaljevalo, potem se mi je bližalo, obstalo, kot da bi kopalo na mestu, jaz sem pa ne glede na vse že metal obleko s sebe. Takoj sem pomislil, koliko časa nisem že tega počel. Toliko časa, da o tem nisem več niti govoril. Kot da bi se sramoval, kot da bi začelo veljati tisto nadležno vprašanje, kdaj si nazadnje. Ampak to ni predstavljalo težave, celo nobene, le pomislil sem, zato sem rekel, ali pa bolj zato, če že nekaj govorim, naslednji trenutek sem pa postal že zaradi tega dejstva neverjetno vesel, kot kaj sem se pa šel, dobro, ni bilo prave prilike, in lahko bi rekel, da sem se slačil edino še sam zase, kar sem pa tudi šele tedaj opazil, saj to mi je hitro teklo po glavi, ne tako kot na tem mestu, ker če sem k

temu dodal še sporazum s prijateljico, potem je bilo pa vse skupaj že več kot v redu. Jaz sem bil že nag, zadovoljen sem bil. Še vedno sem se znal hitro sleči, pa ne, da sem hotel biti kakšen rekorder, to navajam samo zaradi tega, da ponazorim počutje, moja prijateljica pa je še vedno drsala sem ter tja po parketu. Čutil sem določeno negotovost, ki me je pa prav tako nezadržno privlačevala. Kljub temu, da sva bila vse zmenjena, malo izmikanja ni bilo odveč. Kako pa sem slačil z zaprtimi očmi? Kot da bi bil v temi, sem se spodbujal. Tega s prijateljico nisva dorekla, mislim, če naj bi tudi ona mižala za to priložnost. Za prvič. Kako posrečeno sem to poudaril, očitno pa sem bil še vedno takšen, da sem ji pustil vse na izbiro in da naj bi bili tudi najini stiki takšni, da bi predvsem upošteval njene želje, ki pa bi bile pozneje vedno takšne, da bi se ujemale z mojimi. Res sem se dobro počutil. Nisem se pa spomnil, kako sva se domenila o podrobnostih, ali sva vse skupaj prepustila vseeno nekakšnim naključjem. Kaj pa vem, ampak če je imela tudi ona zatisnjene oči, potem bi lahko hodila drug mimo drugega, niti klicala se nisva, saj sem si predstavljal takšen poziv za izredno smešnega: "Draga, kje pa si?!" Ali pa obratno, in kot da sva tako postavljala najin odnos na kocko. Če se ne bi našla, če bi šla mimo, potem bi šel mimo tudi odnos. Še vedno je ni bilo, čeprav je bila tema nabita. Izredno nabita, in tudi vedno bolj gosta je postajala, celo tako gosta, da sem se spomnil njenega nasprotja. Saj bom povedal, kaj mislim s tem. Morda sem se zaradi tega dogovoril za temo, ker je bila moja zadnja izkušnja prav v zvezi s svetlobo. Tisto ljubezen pa je pojedel majhen ptič. Priletel je in jo pojedel. Tako so mi tekli spomini, tako sem šepetal, in prav nič se mi ni mešalo. Kaj pa vem, morda sem zaradi tega za sabo zaklenil vrata, tokrat sem jih zaklenil, ne vem, morda sem tudi njej nakazal, naj potegne dol vsaj rolete, če se že nisem bal, in to najmanj, da bi za spremembo vstopil v sobo kdo drug ali bi se v njej celo nahajal, toda saj mi je zatrdila, da je v pisarni sama. Končno se me je dotaknila. Očitno je imela tudi ona zaprte oči, ker se je zaletela vame. Jaz sem stal na miru, rekel sem že, da je ona begala sem ter tja in očitno me je našla, čeprav je bila v prednosti, kajti ona je morala tisti prostor poznati, res pa je, da se vsaj v delovnih prostorih nikoli ne sprehajaš miže, toda kaj bi s tem, če je bila že pri meni. Nisem vedel, ali je to v redu za prvič, toda kaj bi premišljeval. Razširil sem roke, vmes sem pomislil nekaj hecnega, namreč kaj bi bilo, če v pisarni ne bi bila ona, če bi po naključju zataval v njo nekdo drug, pa bi naletel name. Dobro, in bi podobno zaprl vrata, jih zaklenil in se slekel do nagega. Gotovo bi nastal že vik in krik, ali pa tudi ne, je zasijala v meni nekakšna iskrica, ki mi tudi ni bila odveč, saj sem tudi tovrstne misli pogrešal. Katera koli pa se je nahajala v sobi, je že iskala moj objem. Prepričan sem bil samo to, da se v sobi ne nahaja moški, kar sem pa vseeno nemudoma preveril. Ni boljšega za to, za takšno preverjanje, da sem začel iskati njene prsi. Še minuli dan jih je imela in spomnil sem se jih kot zavidljivo lepih. Roka mi je trčila na nekaj in skozi tisto ni mogla več. Vem, da neredno govorim, ampak tema v nekakšni pisarni se je res razlikovala od teme

v kakšnem stanovanju, če temu lahko samo tako rečem. Takoj zatem pa sem začutil roko, ali bolje rečeno, nekaj roki podobnega na sebi. Na svojih bradavicah. V njih je zasadila očitno svoje nohte, saj sem začutil bolečino. Tega nisem bil vajen, toda bolečina je bila prijetna. Sploh pa nisem čutil kože, na kar sem kar na lepem postal posebej pozoren, tudi ko se je nazadnje premaknila z mojih bradavic in se spuščala po meni, sem ter tja je kopala, kot prej po parketu, kot da je spet iskala nekakšno izhodiščno točko. Zdelo se mi je, da išče samo eno, ko pa sem govoril o njenih nohtih, ne bi mogel zatrditi, da sem jih kdaj sploh opazil. Mislim, da bi tako izstopali, kot so v tistih trenutkih.

V temi začneš res pretiravati, dobro, to sem vedel, omenil sem, toda res se mi je zazdelo, spreletavalo me je, da so na njej samo in edino nohti. Toliko sem jih čutil, šlo pa je gotovo za to, da takšne ljubezenske igre nisem poznal. Pa se sploh še nisva še objela, kot da bi se raziskovala še vedno na daljavo. Prepustil sem se ji, ker mi je bila, kar sem tudi rekel, ostra neznana bolečina nepopisno všeč, in kakšna rana gor ali dol, sem si že mislil, ko sem to sprejel nase in začel nepopisno uživati. Zakričal bi, upal sem samo lahko še, da od užitka, ali od prave bolečine, sem nemudoma dodal, končno bi se pa lahko tudi pomešala, ker kaj pa je treba žrtvovati, posebno če sem si dovolil in tako vstopal v nov odnos, od katerega sem kar nekaj pričakoval. Ko sem hotel imeti še jaz kaj od vsega, dobro, saj sem imel, torej ko sem stegnil roke, da bi se je dotaknil, sploh nisem mogel mimo tistih nohtov, nisem šel pa še tako daleč, da bi jih zamenjeval za kakšne kremplje. Prepustil sem se jim, po glavi pa mi je teklo nekakšno premišljevanje, ki je bilo kot nadomestek, če se ji že nisem mogel približati. To je bila pač neprespana noč, česar še nisem povedal. Tega pa sploh ne pomnim, kdaj bi se mi nazadnje zgodilo. Zagledal sem jo kot svojo bodočo žensko, in še več kot to. V premišljevanju sva se ujemala do zadnjega detajla, kar ni moglo pomeniti drugega kot ljubezen. Ko do jutra nisem zatisnil očesa, sem spoznal, da je na delu ljubezen, da sem se skratka zaljubil, in na novo zaljubljen sem se čisto drugačen od prejšnjega dneva spravil iz postelje. Čisto drugače sem si naredil kavo, drugačnega okusa je bila in ni se mi bilo treba spraševati, kakšnega. Vse je imelo okus ljubezni. Vsak pogled je bil pogled ljubezni in kar koli sem že pogledal, povsod je bila njena tenčica, in če sem malo bolj natančen, me ni tako premetavalo že tam od šolskih klopi. Z eno besedo. Bilo je lepo, in prav to je bilo tisto, kar sem še najbolj pogrešal. Odlično, celo izvrstno, pa še nekako v pravem trenutku. Tudi zmenek se mi je zdel v redu, čeprav me je imelo, tisočkrat sem se dvignil iz postelje in se vrtel okrog telefona, da bi jo poklical in ji predlagal takojšnjega. Privolila bi, toda nekaj me je odvrčalo. Ne, niti za hip nisem dvomil, da bi bilo lahko takšno vabilo hladna prha, toda hotel sem se nekako držati dogovorjenega. In držal sem se. Kako me je vse že peklo. Prav zanimalo me je že, če se mi je kaj poznalo. Saj me je kdaj pa kdaj kakšna praskala, saj ne rečem, in čim sem pomislil, potem sem se spomnil tudi tega, saj kdaj se je to zgodilo. Šele ko je bila ljubezen na vrhuncu, ali kako naj rečem vsemu skupaj, in tukaj sem se kar malo ustrašil, seveda še nežno, da me

bo ona pač raztrgala, če se bo nadaljevalo v tem tempu, v tem ritmu, ker to ni bilo prav nič drugega. Tako mi je metalo glavo nazaj, vendar še vedno je bil na delu tudi užitek, jaz pa sem stegoval in stegoval roke, vendar v prazno. Kot da bi bili tisti nohti vedno daljši, morda so ji res v strasti hitro zrastle, toliko je pa že nisem pozabil, in lahko sem se zazibal le v minulo neprespano, po drugi strani, kar sem tudi že rekel, pa tako prespano noč. Čeprav takole v mislih božati njene dolge črne lase, ki so mi delali njen obraz še lepši, če si jih je dvignila malo nad ušesa in si naredila nekaj širokemu čopu podobnega, potem sem že preskočil in se znašel na njenih joškicah, ki so bile prav to, tako majhne so bile, da si jih moral imeti rad, kako je bila sploh vsa tenka, da sem ji vzdihoval, kako pretanjena je, pa takšne noge, ki so bile dolge, in če so te objele, potem so te objele, pa mlada koža, ki mi je delovala kot britvica, in je to tudi bila, ampak prav pri tej besedici sem se ustavil. Kaj če to niso bili njeni nohti, ampak je bila v resnici njena koža. Prav lahko bi se tako motil. Toliko časa nisem imel opravka z nobeno žensko, da bi gotovo že vsaka name delovala kot britvica. Če si pa zaljubljen, potem še toliko bolj. Tako je moralo biti, tako je moralo biti, sem se že prav spodbujal, ko me je po drugi strani vse prekleto peklo. Čisto sem se ji prepustil, tako zelo močno sem ji zaupal, vprašal pa sem se seveda tudi, če sem imel vsaj kanček slabe vesti zaradi tistega ogleda ekskluzive, na katerem se v vseh pogledih nisem pretirano dobro odrezal. Kakor koli že je, roke sem dal kar k sebi, da me je obdelovala. Ne morem nič drugega reči. Če mi je bilo denimo všeč ali se mi je že vse skupaj upiralo. Pa še tema je naredila svoje. Spet sem jo omenil, ker je začela hropsti. Prav to je počela. Spuščala je takšne zvoke, ki niso bili nič navdušujoči, toda rekel sem, da sem se ji prepustil, torej sem se moral delati, da so prijazni. Kako sem bil občutljiv nanje, še vedno sem seveda pri zvokih. Končno sem se zaradi njih selil, in ko me je na takšen čuden način jemala, sem se spomnil prav na pomisleke mnogih, ki sem jih poznal. Pač da se jim je težko ogniti. Če ni takšen hrup, potem je gotovo drugačen. Kaj mi je to hotela na takšen neposreden način sporočiti tudi prijateljica? Kot da bom le tako poslušal. Kaj se je že žrtvovala in je vedela kaj počne? In z določenim namenom, saj sem nekaj predobro vedel. Obstajala je ženska, ki sem ji malodane vsako jutro rekel, sicer z nasmehom, ampak vseeno je bil očitek za druge reči, da sem z njo, ali pa, da že kar vztrajam, edino zaradi tega, ker ne smrči. To pa je bilo treba malo pomisliti, ker tisti ljubezenski ples je bil že takšen, da je kazalo, da se ne bo kar tako prekinil, pa še sam sem bil vzburjen na drugačen način. Jaz res nisem vedel, s kom sem bil, pa ne zgolj zaradi tega, ker sem imel zatisnjene oči. Lahko bi jih odprl. To je še vedno ostalo v nekakšni rezervi, saj sem vedel, kako je s takšnimi rečmi. Če je nekdo že začel smrčati, potem ni prenehal. Ali pa, da bi spuščal iz sebe kakšne prijetnejše tone. Samo še poslušal sem. Samo še ušesa so me bila, kar pa za odnos nikakor ni več dobro. Roke sem poskušal vseeno stegniti, ampak kaj, ko niso šle daleč. Kot da bi naletele na rezilo. Ne pretiravam, spet sem jih dal kot kakšen otrok k sebi in vedno bolj čudno je bilo,

tisto hropenje se je pa nadaljevalo. Občutki so se mi na vsak način mešali. Spominjal sem se tega in onega, lahko bi rekel, da nisem bil pri stvari, kar pa tudi ne more držati, vendar zanimale so me reči, ki me do tedaj niso. Ali res nisem bil toliko časa z žensko, da sploh nisem več vedel, kako to je? Ali sem res pozabil, kaj se pravi fukati? Kako se fuka. Spomini pa so se mi mešali v čudnem vrstnem redu. Saj če sva se s prijateljico kdaj pa kdaj nehote dotaknila, potem sem zadrhtel kot nekdanj. Koža je bila pač koža, malo mlajša sicer, kar pa je bilo samo v redu. Bal sem se, da me bo postalo strah. Bolečina je naraščala, spominjal sem se njenih oblin, pa spet las, pa obraza, nisem si mislil, da se bom moral ubadati še s tem, ampak to je bilo že blizu temu, da bi lahko zakričal na pomoč, hotel sem pa reči, mislim, kar se njenih oblin tiče, če sem se jih takole spominjal, imel pa sem jih na dosegu rok, da je to spominjalo že na nekakšno samozadovoljevanje, kar pa je bil sploh neprijeten občutek. Saj spominjati se, to je bilo, kot kako bi lahko bilo, in moram že priznati. Ni bilo dobro, tega se nisem nadejal. Vse kaj drugega bi pričakoval, tako pa je bilo, ali pa je ostalo od vsega skupaj, mislim od predstav, le neznosno hropenje. Vdal sem se v usodo. Nazadnje sem še to počel, saj ne vem, kaj bi lahko še k vsemu dodal. Groza se me je sploh spominjati, najraje bi vse skupaj pozabil, vendar kaj, ko tudi to ne gre. Saj ne vem. Težko mi gre z jezika. Ko sem bil denimo v njej, sploh ne vem, da sem bil v njej, pa spet nisem takšen, da bi mislil, da bi bilo treba ljubljenje samo opevati, pa naj bo takšno ali drugačno. Toda da se je tudi pizda v teh dolgih letih odkar nisem fukal, torej, da bi se tako spremenila, kar nisem mogel verjeti. Vse je bilo skratka drugače, kot sem se spominjal. Izrazito drugače, vse je bilo spolzko, ni bilo točno določeno, kot da bi ji bežala, bila enkrat tukaj enkrat tam, kot povsem brezizrazna masa, kar si ne bi mogel zamisliti niti v najbolj črnih, pa tudi grozljivih sanjah, čemur se zaenkrat izogibam, mislim, da bi kaj takega sploh izrekel, toda prav nič drugače ni bilo. Meni je šlo bolj na jok, čeprav sem se znal smejati tudi hudim rečem, za kar pa v tisti pisarni ni bilo mesta. Zakaj pa nisi odprl oči, bi me lahko kdo vprašal, in lahko odgovorim. Odprl jih nisem zaradi preprostega razloga, ker sem mislil, da bo potem še hujše, pa še nekaj je bilo. Ko sem odklepal pisarno, potem ko sem osupel zapuščal krute prostore, sem poškilil, toda v pisarni je bila tema, kar sem končno že tudi navajal. Pa ne da bi nastala sredi dneva, toda ko sem na začetku omenjal zadrege s parketom, kot ali bi bila z mano ali ne, takrat je gotovo vmes spustila rolete, ki v prostor pač niso spuščale svetlobe, toda kot sem rekel. Skoraj prepričan sem, da je bolje, da je bilo tako, ker je bilo resnično grozno, kjer pa moram vseeno dodati še odtенок. Celim si rane. Ja, tako je, namreč tistega prihajanja pa ne bom nikoli pozabil. Saj ne bom ničesar, toda kot da bi moral doživeti še krvav fuk. Nič drugače ni bilo. Nohti seveda niso popuščali, česar sem se bal, najprej bom opravil še s sabo, meni se ni zgodil noben vrhunec, prej kaj nasprotnega, čudno, da sem bil sploh pri sebi, pa saj niti tega ne morem trditi, ker sem jo tako lovil ali pa se mi je tako izmikala, toda njen vrhunec je bil vulkanski. Jaz sem se dobesedno vrgel nazaj, priznam,

tako prestrašen sem bil, ampak kaj, ko mi ni uspelo, saj kot da bi ji kremplji resnično zrasli, me je dokaj spretno prestregla in me vzela, sploh ne vem kaj, kot da bi me nekakšen vrtinčast zrak metal skozi nekakšne tunele, tako je tudi piskala, pa ne kot lokomotiva ali kakšen prijeten parnik, temveč z milo besedo kot najbolj podivjana žival, ki jo je končno spodneslo, in ostal sem ji za oporo, v katero je potisnila z neverjetno močjo svoje nohte, ki so me dobesedno prebodli. Te rane niso mogle biti neopazne. Takšne in drugačne, toda niti besedice nisem rekel, samo ponižno, kot kakšna kurba, sem čakal, kdaj se bo tisti ples končal, in molil, tudi to se mi dogaja, da bi odnesel celo kožo. Dobro, kože nisem odnesel cele, ostal pa sem vsaj živ, kar mi neverjetno veliko pomeni. Vrata pisarne, kjer je moralo nastati strahovito razdejanje, sem zaprl za sabo, kako vesel sem bil, da sem naletel na običajne ljudi, uslužbence, ki sem jih vsevprek pozdravljaj, samo čudno so me gledali in šele na cesti sem ugotovil, da sem bil ves krvav. Ampak zares sem bil kot odprta rana in nisem mogel ponižno priznati: "O, kakšen fuk!", k čemur pa seveda nimam kaj dodati. Bilo je dovolj hudo, tudi tako, da sem se moral za nekaj dni zapreti. Še sreča, da imam prijateljico, ki si je nehala dopovedovati, da je lahko kaj med nama, pa je ostala takšna nevtralna, s tem, da mi je še vedno rada priskočila na pomoč. To sem spoštoval, ker takšen seveda nisem bil za nikamor. Grdo me je bilo gledati, mimo česar nisva mogla. Ker sva postala zaupnika, je bila edina, ki sem ji zaupal, kaj se mi je pripetilo. Odkimavala je z glavo in nikoli je ne bom pozabil, ko je kar ponavljala: "To ni bila ženska, to ni mogla biti ženska."

Kar ustaviti sem jo moral, ker je bila drugače to sposobna ponavljati ure in ure. Kaj bi lahko bila drugega, mi pa seveda tudi ni znala povedati. Telefona seveda nisem dvigoval. Potreboval sem nego, tokrat sem jo pa res. Saj sem bil že nekajkrat razbit. In to krepko, in jasno je, da bom takoj dodal, kako kaj takega še nisem videl. Niti sam. Kaj naredijo nohti, bi lahko rekel. Govorim o tem, da rana ni bila ničemur podobna. Končno sem bil tudi od strasti že prizadet, toda tisto so bili le nežni sledovi. Prestrašena prijateljica mi je celo predlagala, da bi jo prijavil. Nekaj je seveda vedela o meni, zato se je tudi zavedala, kaj je govorila. Moja strast je včasih dolga, govorila je, da nisem tiste vrste fukač, tako sva se pač pogovarjala, ki bi bil minuto, dve z žensko, poskrbel zase in z bogom. Laskala mi je, da se ženskam posvetim ali, še bolje, prepustim. Tako je bilo tudi med nama, da je to kaj hitro zamenjala za veliko ljubezen. Dobro, pomota, huda napaka ali kar koli se je že zgodilo, midva sva jo dobro odnesla, pri tej pa naj bi mi glava visela na nitki in morda, če bi tisti fuk, ali kaj je sploh tisto bilo, še trajal, morda bi mi jo zares odtrgala. V takšnem stanju sem bil in tudi k temu nimam kaj dodati, zato bom pustil pri miru. Rane se pač zacelijo, in tudi tokrat so se, da pa me je vse skupaj pahnilo v raziskavo, s katero se bom moral ubijati v prihodnosti, če jo seveda imam, pa me je spodbudil naslednji dogodek. Počasi sem se vrnil v običajen ritem. Seveda sem veliko premišljeval o prijateljici. Prva je bila, ki me je poklicala, ko sem spet priklopil telefon. Začudena je bila in zgrožena. Jaz sem se samo

spraševal, ali bi lahko verjel njenemu glasu. Saj vem, že poprej bi jo moral omeniti. Hotel sem jo pozabiti in ni mi uspelo. Nenehno sem premišljeval o njej. Enkrat sem se nagibal na njeno stran, že naslednji trenutek pa sem postal ves nastrojen. Pa saj ni mogla biti taka, sem jo zagovarjal. Pa kako da ne, v ogledalo se poglej, saj te je skoraj raztrgala. Hude in neprijetne bitke so bile to. In kaj naj bi ji rekel? Preveč si me ranila, in to na takšen in drugačen način. Niti za trohico še vedno nisem znal lagati. Ali sem mislil, da bi me morala opozoriti vsaj, kakšna je njena strast. Morda je niti sama ni poznala, morda sem vse skupaj sam spodbudil in povzročil, da se je v njej sploh kaj takega vnelo. Morda sploh ni vedela, kaj je bilo. Tudi takšne poznam. Tudi takšno delovanje določenega moškega na določeno žensko. Končno ji nisem mogel nič očitati in vedno bolj je bilo tako, da sem jo opravičeval, pa kaj opravičeval, saj ji res nisem mogel nič očitati, morda mi je bilo samo tako nerodno, če bi hodil naokrog takšen ves ranjen in bi me kdo vprašal, kaj se mi je zgodilo, pa saj ne vem, ali bi mu moral zabrusiti. "Ti, fukal sem." Morda me je bilo res samo malo sram in kaj kmalu sva se domenila. Bilo je v resnici nenavadno. Najin pogovor se je nadaljeval na mestu, kjer se je prekinil, torej pred tistim nesrečnim dogodkom v njeni pisarni. Seveda sem bil nestrpen, kako se bo obnašala, toda tudi po telefonu je delovala, kot da je vse v najlepšem redu in kot da se v resnici ni nič pripetilo. Zato sem tudi jaz molčal, ker res nisem vedel, zakaj bi planil nanjo. Kaj sem začel verjeti, da sploh nisem bil z njo? Na daljavo, ko mi je medlel spomin, sem si jo skušal predstavljati kot pošast, in to na vse mogoče načine, toda nisem daleč prišel. Toda predstave o tem, kako se spreminja v divjo zver, mi niso izzvenele dobro. Vse skupaj se mi je zdelo povsem nemogoče, kar je bilo pa drugi strani grozljivo, saj rezultat ni bil nič kaj spodbuden, ker sem vedno pogosteje pomislil, da nobena ženska ni sposobna takšne krutosti, vsaka nadaljnja misel pa je bila že drzna in se mi je zdela pretirana. Saj koga pa bi lahko srečal v eni izmed mnogih pisarn? Kakšno pošast, dobro, pa saj jaz po tistem nisem bil videti bolje. Nekajkrat me je resno imelo, da bi sam poklical prijateljico in se pozanimal o vseh možnostih, toda vedno sem si premislil, saj preprosto nisem vedel, kako bi začel pogovor. Ne, ne, ona ni bila takšna, sploh si nisem predstavljal nikogar, ki bi bil takšen, kar pa me je seveda obdajalo z drugačno tesnobo. Saj sem moral s tem živeti in premalo je bilo, da sem imel zaceljene rane. Rane so tudi drugačne. Tudi pri meni, ampak bila je tako vesela, da me je končno videla, da je začelo to njeno razpoloženje seveda prevladovati. Kaj bi s sabo. Po dolgem času sem videl nasmejan obraz, polna je bila nekakšnega veselja, skratka bila je takšna, kot sem si jo zapomnil, in predvsem takšna, da sem bil rad z njo. Kaj pa vem kako, ampak roka se mi je kar sprožila in pobožal sem jo. Pa saj je nisem preverjal ali kaj podobnega. Prišežem. Kakšno nežno kožo je imela. Pravo, da ne rečem žensko. S tisto pošastjo bom imel še opravka, končno mi bo pa lahko pomagala, sem postajal tudi sam bolj veder. Prijela me je za roko in ni je več spustila. Še vedno me drži, dobro, morda jo je samo toliko pomaknila k sebi, da me je lažje

poljubila. Ne, ne, z njo je bilo vse v redu, res sem dvomil, da bi strast v njej sprožila pošast, in, kaj pa vem, morda sem bil lahkoveren. Ampak nemogoče je bilo. Za vsako stvar, ki sem ji jo namignil, se je tako nasmejala, da sem bil vedno bolj prepričan, da je bilo res nemogoče. Bila je prava ženska iz krvi in mesa, pa še toliko miline in smeha je bilo v njej, kar seveda še vedno velja, in tudi sam sem spet postal neizmerno vesel, da sem lahko bil v njeni prijetni družbi. Pravi angel, in vedno več sem si dovolil, mislim, tudi z besedami, ko sem jo božal in božal. "Pa saj ti nisi pošast!" sem ji med čisto drugimi besedami dejal. "Ali pa vseeno si!" sem jo pogledal, toda njen smeh je prevladoval, saj me je polnil, da sem se smejal tudi sam. Bilo pa je zanimivo. Saj mi je sama rekla. Vmes mi je seveda hitela govoriti, kako ji je medtem uspelo dobiti stanovanje, ki so ga še zidali. "Novogradnja," se je zasmejala in dodala nekaj, kar me je zelo streznilo, seveda pa ni imelo zveze z njo.

"Kar se novogradenj tiče," je hitela, "nisem vedela, res nisem vedela, ampak tudi v njih so tiste živali, le da so malo drugačne."

Samo gledal sem.

"Res so drugačne, ne morem reči niti, da so bolj nove, saj sem neumno rekla, morda imajo bolj takšne kovinske oklepe. Saj ne vem, ampak tudi novogradnja je končno le stanovanje. Do tega sem prišla in to ti hočem povedati!"

Onemel sem. S kakšnim zamahom so bili pretrgani vsi dvomi o njej, pa se nisem imel za nič naivnega, elegantno, elegantno, sem že vzdihoval, naslednji trenutek pa se mi je seveda stemnilo, prijateljica pa me je že vlekla za roko, takoj zatem me je strpala v avto in me odpeljala na gradbišče. Poznal sem tisti predel mesta. Morda je bila v tem težava, mislim, kar se pošasti tiče. Včasih so bile tam barake. Ena pri drugi so stale. Cela vrsta jih je bila in začeli so me obdajati mešani občutki. Občutki in spomini. Seveda me je obenem preganjalo, če bi ji povedal, kar me je začelo že skoraj skrbeti. Nič ji še nisem zaupal o srečanju v njeni pisarni. Zanj je bilo očitno najbolj pomembno to, da sva se sploh srečala, saj sva se po tistem gradbišču premikala kot zaljubljenca. Posebno ona je bila čisto iz sebe, s čimer je pomagala tudi meni, kar nenehno govorim, da nisem bil tako čemerren. Toda tisti občutek barak me ni zapustil. Bolje je bilo, da sem molčal, po drugi strani pa se mi tudi to ni zdelo pretirano v redu. Saj je bilo vedno več takšnih reči, za katere sem si rekel, kako je bolje, če molčim. Takšnih odnosov nisem maral, spet pa sem težko o vsem skupaj govoril. O tistem, kar je bilo, in tudi o tistem pred tem. Kajti, kako pa naj bi ji vsej nasmejani razlagal o podganah, ki so takrat mrgolele med barakami. Nič kaj prijeten ljubezenski napev se mi ni to zdel. Podgane so se mi vedno upirale. Vsakemu so se, bilo bi pa rahlo hudobno, če bi jo začel s tem obkladati, saj bi se mi zdelo, kot da bi jo s tem preverjal. Saj je sama začela s pošastmi. Spet sem pomislil na tisto srečanje v njeni pisarni, ki potem ni bilo tako nedolžno, in seveda nisem mogel mimo vprašanja, česa nisem vedel. Da v stanovanjih obstajajo pošasti?! Zato moja raziskava, čeprav naj ne bi živele neposredno v njih, če sem jo dobro razumel, bolj v gradnjah. Čudno povedano, toda kaj, ko

vsega skupaj nisem mogel izoblikovati. Kljub ljubezni, ki bi ji jo priznal na vsakem koraku, sem še vedno hodil tako kot nekdanj. Namreč izredno pazljivo, zraven pa sem se trudil, da ne bi vzbujal kakšne posebne pozornosti. Tiste barake mi kar niso šle iz glave. Pa ne samo podgane, tudi ljudje, ki so živeli v njih, so bili nekam divji. Najmanj takšni so bili, saj smo se jih vsi bali. Nič kaj prijetna otroška leta niso bila, še sreča, da smo kmalu izginili v bolj obljuden del. Toda spomini so spomini, saj sem se nehote vprašal, če bi jaz živel v takšnem stanovanju, mislim takšnem, ki bi bilo sezidano na ruševinah tistih barak. Odgovor je bil seveda več kot preprost. Ne bi mogel živeti, pa če sem v tistih trenutkih obračal naokoli, kakor sem vedel in znal. Kot da bi bila tudi to ena moja velika težava. Pa ne zgolj spomini. Če so bili dobri in če bi si želel v tistih barakah živeti, če bi imel z njimi kakšno prijetno izkušnjo, potem bi si še takrat želel zaživeti med njihovimi stenami, tako pa sem jih gledal malodane s strahom. Kot nekdanj. Ne, nisem začel pretiravati, ali pa, kaj pa vem, ampak denimo, da se je začela takrat nabirati tesnoba v meni, ko seveda še nisem vedel, zakaj so ljudje sploh v njih. To sem zvedel šele mnogo let pozneje, in tudi to je bila ena izmed težav pri ogledu stanovanj. Tudi zaradi tega se je seveda moja prijateljica odločila za novogradnjo. Vendar kot da ne bi bilo rešitve. Nesramen bi bil, če bi ji o tem pripovedoval. Toda bilo je res tako, kot da bi hodil po nekakšnih poteh spominov in tovarštva, ki so odstirale predvsem mladost, s katero se kar nisem mogel sprijazniti. Začel sem razmišljati tudi o tisti pošasti, ki jo je omenjala prijateljica. Če je bila ena, potem jih je bilo seveda več. Stvari so se vedno bolj postavljale na svoje mesto. Zanimivi dnevi so se mi obetali, seveda pa ne najbolj tako, kot bi si želel. Vedel sem, da bom prej ali slej spregovoril, tukaj zares ni bilo kaj, s prijateljico pa sva se lovila z rokami, ko sva preskakovala različne gradbene ovire. Našla je celo nekakšnega upravnika, ali kaj je bil, našla je skratka človeka, ki ji je dovolil ogled stanovanja, ki se je zidalo. Kako je bila vesela, po drugi strani pa nisem vedel, kako se bo obnašala, ko ji bom prej ali slej navedel svoje pomisleke. Spet sem se spomnil svojih prijateljev, s katerimi sem na začetku hodil na ogled. Čisto različne zgodbe so bile, vsak ima svoje, seveda tukaj ni kaj, toda presenečen sem bil, ko se nismo strinjali niti glede enega stanovanja. To je bilo preveč na severu, tisto na jugu, tisto je imelo pretanke stene, bolje, da se ne spominjam, ljudi, ki so živeli v njih, kljub izrazitim tragedijam, pa res ni nihče videl. Kar v rahle spore sem padal, saj se me je oprijel sloves, da sem prepojen s čudno občutljivostjo, zato ni čudno, da sem se naposled odpravljaj na ogled sam. Dokler je nisem srečal. Kot sem rekel. Ne, z njo ne bi rad padel v spor. Nikakor, sploh si nisem upal pomisliti na to, vzpenjala sva se pa že po stopnicah, ki so bile napol sezidane in zato seveda brez slehernih zaščitnih ograj. Delavci, ki so kukali iz kakšnih stanovanj, so naju z zanimanjem gledali. Sploh ni treba posebej omenjati, kako sva delovala v njihovih očeh. Zaljubljenca, in še več kot to. Zaljubljenca, ki sta si prišla ogledat stanovanje. Kako je skakala moja prijateljica. Lahko bi rekel, da je preskakovala po več stopnic naenkrat. Kako

je bila vesela. Podel bi bil, če bi ji kaj rekel, ker mene kar ni zapustil tisti vonj barak. Saj je bil vedno v meni, toda kot da bi se spet prebudil. Prijateljica me kar ni spustila. Koliko poljubov je bilo sicer na tisti kratki poti. Več kot je bilo sploh možno, kar pa je ljubezen, prav gotovo, zato sploh ne vem več, če je izraz prijateljica primeren. Presegla sva ga in hkrati obdržala, toda tisti črv v meni. Sva bila že pod nekakšnimi podboji in ne da bi kaj rekla, mi je že skočila v naročje. Kakšno povabilo. To sem gledal samo v filmih. Ponesel naj bi jo čez prag, ne, saj se nisem boril, da bi se je na primer otresel, toda tiste barake so pač rasle. Kot sem jaz zrasel in nisem več vedel, ali sem v bloku ali sem v baraki, ki je podobno kot jaz zrasla. Pa toliko smeja zraven, k temu nimam kaj dodati, niti obžalovanja, kako je škoda, da me vedno nekaj preganja. Toda nisem mogel drugega, kot da sem se trudil in da sem se zadrževal. Prijateljica je skakala iz prostora v prostor. Dobro, pa saj jih ni bilo toliko. Iz golega prostora v gol prostor. Kako je bila srečna. Vse mi je razkazala, vse mi je opisala, kje bo stala postelja, pa to in ono. In kaj naj rečem? Še zadnjič le to, da sem se dobro zadrževal. Nisem ji smel pokvariti veselja, saj tudi takrat, ko je nekaj švignilo mimo vrat, ki jih sploh ni bilo, sem se seveda še najtežje premagal. Ona je bila obrnjena v notranjost. Ni težko sklepati, kam sem bil jaz. Lahko sem gledal v prostor, kjer naj bi nastal v kratkem hodnik. Pa saj je že bil. Prav gotovo, saj sem jo zagledal. Zagledal sem pošast, ki je hinavsko švignila po hodniku. Dobro, da si nisva gledala v oči. Mislim, s svojo prijateljico, kar pa ne pomeni, da me ni nihče drug gledal v oči. Občutek sem imel, da je tista pošast rahlo zastala. In kot da bi mi pomežiknila. Kar zavrtele se mi je. Pomislil sem na najhujše. Pomislil sem na tisti izlet v pisarno, na rane, na vse. Ne, saj nisem mislil, da sem fukal s tisto. Saj mi je prijateljica omenila, da so v novogradnjah drugačne. In to je trenutek, ko nimam ničesar več dodati, razen tega, da me v prihodnosti čaka izredno veliko dela. Sicer sem tisti obisk novega doma nekako izpeljal, kar lahko le ponovim. Sicer.